

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Zondag 16
Ochtenddienst

Broeders en zusters, onze Vader in de hemel wil ons deze morgen bepalen bij het lijden van zijn Zoon in zijn sterven en begrafenis. Hij wil ons laten zien hoe diep het dit lijden van zijn Zoon was en wat dit voor ons betekent. Dat we straks geluisterd hebben naar de woorden waarmee de Here ons begroet, zullen wij de Here loven met de woorden van Psalm 96 de verzen een en vijf. Maar we zullen deze dienst beginnen met ons leven in de handen van de Here te leggen. Uit eerbied voor de Here zullen we hierbij gaan staan.

- 1. Lied : Psalm 96 : 1 en 5 (een nieuw lied voor de Here)**
- 2. Lezing van de wet**
- 3. Lied : Psalm 61 : 1 en 3 (bede tot de Here om zich over ons te ontfermen)**
- 4. Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 5. Schriftlezing : Psalm 63**
- 6. Lied : Psalm 63 : 1 (over het verlangen om bij God te zijn)**
- 7. Tekst : Zondag 16**
- 8. Lied : Psalm 117 (lofzang over Gods liefde)**
- 9. Dankzegging en voorbede**
- 10. Slotzang : Psalm 131 : 1 - 3 (geen trots meer in ons hart)**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein

Wie van u heeft het wel eens meegemaakt? Ik hoop niemand. Dat je vader je buiten de deur zet in je te kennen geeft dat hij niets meer van je wil weten. In wanhoop druk je op de bel. Maar het heeft al gauw geen zin meer want de bel wordt afgezet. Hij wil je niet horen. Niemand wil je horen. En dan ga je op de ramen bonken. Je ziet je vader rondlopen in huis. Maar hij negeert je gebonk. Wat je ook doet er komt geen reactie. Je bestaat niet meer voor je vader.

Stel, dat ons nu zou gebeuren. We onze vaders zo de deur achter ons dicht doen. Wat zou het ons een verdriet doen. Maar aan de andere kant, u zou zich waarschijnlijk nog wel redden als volwassen mensen. Voor de kinderen hier zou dat heel anders liggen. Denken jullie niet jongens en meisjes? Denk je niet dit je vreselijk bang een verdrietig zou zijn als je vader zo iets zou doen? Je moet er toch niet aan denken.

Hopelijk heeft niemand van ons het ooit meegemaakt. En zal niemand van ons het ooit hoeven mee te maken. Want het is iets verschrikkelijks. Maar Jezus heeft het wel moeten meemaken. En nu kunnen we nog zo ons best doen, ons nog zo inleven in hoe het is als je vader je voor dood verklaart, maar toch zullen we de diepte van Jezus lijden nooit helemaal kunnen peilen. Want niemand van ons heeft zo'n band met zijn Vader als de Here Jezus. Zo leed Christus in zijn sterven en begraven worden wat wij nooit zullen hoeven lijden.

Ik bedien U vanmorgen dan ook het Woord van de Here onder het volgende thema:

Christus leed in zijn sterven en begrafenis wat wij niet hoeven te lijden.

Want:

- 1. Hij moest ervaren dat God de band met Hem doorsneed**
- 2. Hij moest ervaren dat de dood de band met zijn God doorsneed**

We zullen dus allereerst zien **dat de Here Jezus moest lijden wat wij niet hoeven lijden toen God de band met Hem doorsneed.**

Zondag zestien spreekt over de dood en over de hel. Over de dood die de Jezus heeft ervaren. Over de hel naar Hij doorheen moest. Nu lopen wij het gevaar dat hij de diepte van deze dingen onvoldoende peilen. Want waar denken wij aan als wij denken aan de hel? Dan denken we al heel gauw aan de vlammen van de hel. Aan een groot vuur. En aan de pijn van het vuur. Maar als we dat zien als de kern van de hel dan lopen we ge-

lijk vast bij de Here Jezus. Want waar waren dan de vlammen op Golgotha? Daar waren geen vlammen. Daar was wel vlammeende pijn, maar er was geen dat Jezus' huid verschroeide. Of waren die vlammen er misschien in het graf? Maar als de Here Jezus in het graf met het vuur van de hel te maken kreeg, hoe kon Hij dan vlak voor zijn sterven uitroepen: het is volbracht?

Om een goed zicht te krijgen op de pijn van de hel en de dood moeten we terug naar het paradijs. Terug naar begin van ons bestaan als mensen. Terug naar het paradijs. Voor de zondeval. Toen waren daar Adam en Eva. Geschapen door de Here. Schepselen waarvan God gezegd dat ze zeer goed waren. En wanneer is iets goed in Gods ogen? Als er gemeenschap is. Als er harmonie is. En die was er in het paradijs. Harmonie tussen de mensen onderling. Harmonie tussen de mens en de natuur. En vooral harmonie met de Here. Het leven kende alleen maar blijdschap en warmte. De mens had echte vrede in zijn hart.

Maar toch en we daarmee de rijkdom van het leven nog niet helemaal gepeild. Want ons leven komt pas tot zijn grootste ontplooiing en zijn werkelijke bestemming in het verbond dat de Here met ons sluit. Dat betekent allereerst dat God tegen ons zegt: heel uw leven mag U zeker zijn van mijn liefde. Ik schenk u mijn warmte. Ik zal U beschermen. Ik zal u alles geven wat u nodig hebt om gelukkig te leven. En wat vraagt God dan van ons? Niet meer dan dat wij zijn liefde aannemen. In zijn warmte leven. Geloven dat Hij ons zal beschermen. Geloven dat Hij het is bij wie geluk te vinden is.

Of zoals de Here dat tegen zijn volk Israël heeft gezegd vlak voordat dat het land Kanaan binnen trok. U kunt dat vinden in Deuteronomium 30 vers vijftien en verder; waar Mozes zegt: "Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade: doordat ik U heden gebied de Here, uw God, lief te hebben door in zijn wegen te wandelen en zijn geboden, inzettingen en verordeningen te onderhouden, opdat U leeft en talrijk wordt en de Here, uw God, nu zegent in het land dat U in bezit gaat nemen. Maar indien uw hart zich af went en nu niet luistert maar U laat verleiden en u voor andere goden neerbuigt en hen dient, dan verkondig ik U heden dat U zeker te gronde zult gaan; niet lang zult U leven in het land dat U naar het overtrekken van de Jordaan in bezit gaat nemen.

Leven in de Bijbel is dus leven met God. Leven zonder God is de dood. En dat verklaart ook waarom wij de diepste ellende van de hel en de dood niet echt begrijpen. Want voor

wie van ons is het leven zonder God nu een schrikbeeld? Eerder is voor ons het leven met God een schrikbeeld. Is dat niet waar? Waarom zijn wij dan zo rusteloos? Waarom zijn wij dan zo angstig? Waarom zoeken wij dan zelfvertrouwen en bevrediging in bezit, in seksueel genot, in de erkenning van mensen? Waarom zijn wij zo op zoek in dit leven? Waarom voelen we ons soms zo eenzaam? Dat is toch hier om: omdat God ons wel alles geeft, maar wij daar niet uit leven. God zegt: kom bij Mij, Ik zal U gelukkig maken. Maar wij zeggen: ik geloof U niet. Oh, met mijn mond belijd ik wel dat ik het geloof. Maar mijn daden spreken andere taal. Met mijn daden zoek ik mijn geluk niet bij U, maar in de aardse dingen.

Maar bij de Here Jezus is het leven niet dubbel. Spreken zijn daden niet een andere taal als zijn woorden. Zijn leven is echt één. Hij zegt niet alleen dat God zijn leven is, dat God zijn geluk is, dat God zijn blijdschap is. Maar Hij laat dat ook zien in zijn leven. Telkens weer lezen we dat Hij zich afzondert om in eenzaamheid te kunnen bidden. Graag is Hij met zijn Vader in gesprek. Graag doet Hij wat zijn Vader van Hem vraagt. Zijn Vader is alles voor Hem.

Daarom kan ook niemand van ons in voelen wat het voor Jezus heeft betekend toen zijn Vader de deur voor Hem sloot. Wat het voor Hem betekende toen zijn Vader zijn oren voor Hem sloot. Wat het voor Hem betekende toen zijn Vader zijn hart voor Hem sloot. Dat kunnen wij ons niet voorstellen omdat onze relatie met onze aardse vaders zo zwak is vergeleken met die van de Here Jezus en zijn hemelse Vader. Dat kunnen wij ons niet voorstellen omdat onze relatie met God zelfs in onze beste dagen nog zo zwak is vergeleken met die van de Here Jezus en zijn Vader.

Toen God de Vader dus zijn Zoon verliet, terwijl Hij in zo'n diepe nood zat, kwam de Jezus in de diepste hel. Maakte Hij de verschrikking van de eeuwige dood mee.

O God, Gij zijt mijn God, U zoek ik,

Mijn ziel dorst naar U,

Mijn vlees smacht naar U,

In een dor en dorstig land, zonder water.

Zo zong David in Psalm 63 en God luisterde en verhoorde David. Die zondige dienst-knecht werd verhoord. Maar toen zijn eigen Zoon, die zonder zonde was, smacht naar zijn Vader in zijn diepe ellende, deed God de deur dicht en luisterde niet.

Dat in de eerste plaats.

We zullen in de tweede plaats zien **dat de Here Jezus moest lijden dat wij niet hoeven te lijden toen de dood de band met zijn God door sneed**. Als wij denken aan de dood van mensen, dan denken wij aan de banden die zijn doorgesneden. Dan denken wij aan het gemis dat wij ervaren. Dat we niet meer met die persoon kunnen lachen, kunnen stoeien, kunnen praten, enzovoort. Zeker dat is verschrikkelijk. Dat is de nood van de dood voor wie achterblijven.

Maar tegelijkertijd hebben we daarmee toch nog niet de diepste ellende van de dood gepeild. En om die te kunnen peilen, moeten we terug naar het paradijs, naar het verbond. Want wat is nu onze levensvervulling? Wat is onze bestemming? Wat is onze bevrediging? Dat is toch dit: dat wij God onze Schepper naar waarheid kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in de eeuwige heerlijkheid leven vijf zich al, om Hem te loven en te prijzen. Om het met de woorden van Zondag 3 te zeggen.

Dat was voor de Here Jezus het leven. Dat was ook zijn vreugde. Te doen wat God van Hem vraagt. Hem te loven. Leven naar Gods geboden, naar Gods inzettingen, dat was voor Hem geen straf, maar het was voor Hem het heerlijkste dat bestond.

Of om het weer met de woorden van Psalm 63 te zeggen:

Want uw goedertierenheid is beter dan het leven;

Mijn lippen zullen U roemen.

Zo wil ik U prijzen mijn leven lang,

In uw naam mijn handen opheffen.

Als met vet en merg word ik verzadigd,

Mijn mond looft met jubelende lippen,

Wanneer ik Uwer gedenk op mijn legerstede,

In nachtwake over U peins.

Over God nadenken. Over al Gods grote daden. En de Here daarom loven. Dat was de grote vreugde van de Here Jezus. En nu begrijpen we dan ook de ellende van Christus dood en graf. Want toen zijn lichaam gestorven was, kon hij zijn God niet meer loven en prijzen en dienen. Eerst had de Here Jezus ervaren hoe zijn Vader Zich van Hem had afgekeerd. Nu moest Hij ervaren hoe Hij niet meer in staat was te doen wat zijn grootste vreugde was: zijn God te dienen. Wat een lijden voor Gods eniggeboren Zoon!

Wie kan dat lijden doordenken en doorvoelen? Dat redden wij nooit. Al doen we er goed aan er van tijd tot tijd bij stil te staan. Om daarna weer verder te gaan. Want dat is wat de Here Jezus wil.

Want toen de deur van God voor Hem dichtging, ging voor ons de deur open. De deur naar God die wij door onze zonden in het slot had gegooid en die voor altijd dicht leek. Want wie zou hem kunnen openen. Maar die deur zwaaide open bij Christus dood. En ik bedoel dat niet alleen figuurlijk. Maar ook letterlijk. Want wat gebeurde er bij Jezus' sterven?

Het voorhangsel van de tempel scheurde van boven naar beneden in tweeën. Niet van beneden naar boven zoals zou gebeuren als een mens dit deed. Maar van boven naar beneden. Ten teken dat God het gordijn wegtrok voor het Heilige der heilige. Want nu voor de zonden was betaald en zijn kinderen door het bloed van zijn Zoon gereinigd en geheiligd zijn, is er weer vrij verkeer tussen God en zijn kinderen mogelijk. Het leven van het paradijs is hersteld. God woont weer onder zijn volk. Niet in de verborgenheid van de tempel. Maar in de openheid van de Heilige Geest.

En niet voor niets gingen de graven open. Moest de aarde de lichamen van gestorven heiligen loslaten. Want de vloek over de mensheid was weggenomen. Het leven was van de zinloosheid verlost. De mensheid had weer toekomst. Kon weer leven. Echt leven.

Of zoals dat in antwoord 43 wordt gezegd als antwoord op de vraag wat voor ons nog meer de waarde van het offer en de dood van Christus aan het kruis is. Dan is het antwoord: door zijn kracht wordt onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven, opdat de slechte begeerten van ons vlees in ons niet meer regeren, maar opdat wij onszelf aan Christus offeren als een offer van dankbaarheid.

Onze oude mens is met Christus gekruisigd, gedood en begraven. Die oude mens die het leven ver van God vandaan zoekt. Die op zichzelf en voor zichzelf wil leven. Die oude mens is gedood. Niet dat we niets meer van hem merken. Dat zegt de catechismus ook niet. Maar die oude mens regeert niet meer over ons. Hij heeft niet meer alle macht over ons. Zodat hij heel ons doen en leven bepaalt. Zodat wij van God en zijn geboden niets willen weten.

Wel gaat er nog kracht van hem uit. Zoals in een land met een goede regering nog best rebelse krachten aanwezig kunnen zijn. En we ervaren die krachten ook. Die stemmen

die tegen ons zeggen: wil je gelukkig worden? Wil je bevrediging vinden in je bestaan? Dan moet je met mij mee gaan. Kijk eens hoe mooi dat is. Zou je niet veel gelukkiger zijn als je zo'n huis had. Zo'n auto. Zo'n mooie vrouw. Zo'n mooie man. Zo'n grootse vakantie. Zou je niet veel gelukkiger zijn als je al je seksuele verlangens gewoon zou uitleven? Dat is toch heerlijk. Ongeremd je over geven aan genot.

Of subtieler: zou het niet heerlijk zijn als alle mensen je graag mochten? Als iedereen je zou prijzen om je originaliteit? Om je dit of om je dat? En we laten ons ook vaak door deze woorden meeslepen. Hoewel we telkens weer ervaren dat ze ons niet brengen wat ze beloven. Dat ze je in tegendeel nog leger achterlaten dan je je al voelde.

Ja, we sluipen zo vaak bij die geopende deur naar God vandaan. Terwijl we alleen achter die deur het ware geluk zullen vinden. Want daar is uw Schepper, uw Verlosser, de Vernieuwer van uw leven. En alleen een leven met deze God is leven. En alles buiten Hem is de dood. En alleen een leven in dienst van Hem kan u die echte bevrediging en die echte vrede geven waar we allemaal diep van binnen zo naar verlangen.

Amen